

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 100 Lei. — Șase luni 50 Lei. — Trei luni 25 Lei. — Pentru străinătate un an 180 Lei.

Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Mitropoliei Nr. 45. — Serisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor: un șir peti 2 lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă **rabatul** cuvenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Regenerare

I.

În luna noiembrie, trecut, a apărut în *Telegraful Român* un preinteresant comunicat pastoral din penna colegului Dr. Ștefan Cioroianu, purtând semnificativul titlu: «Analize sufletești».

E datorie morală pentru toți ceice lucră în via Domnului a-și comunica reciproc părerile, în chestiile pastorale, cari atâta bătaie de cap cauzează preoților de azi, — în luptă cu toate curentele rele câte s'au putut ivi în și după războiul cel mare, care și-a înfipt adânc ghiarele în tradițiile bune religioase și vrea cu orice preț sugrumarea lor.

Neavând răgaz a mă ocupa de chestie atunci când prin prețuitul coleg s'a pus la ordinea zilei, vin acum a reasuma părerile mele în observările de față, urmărind scopul de a contribui cu ceva la fixarea principiilor de care trebuie să fie conduși toți ceice doresc ridicarea poporului prin religie, prin activitatea misionară a bisericii.

Prima întrebare, mai bine zis *prima formulare*, ce o dă autorul chestiunii pastorale, se cuprinde în propoziția aceasta: «E posibil ca în viața unui neam, care vrea o renaștere religioasă, frontul moral să-l susțină numai preoții, ear credincioșii să joace rol pasiv, sau în cel mai bun caz rol receptiv?»

Simplul răspuns ce se poate da, se resumă într'un mare: *Nu!* Preoții ori cât de iscusiți propagandiști religioși ar fi, nu pot umplea toate șirurile combatanților și nu pot ținea singuri un front, pentru care se cer mii și mii de combatanți. Hristos, că era Fiul lui Dumnezeu, și tot a trebuit să și aleagă din cei mulți ce-l urmau, persoanele de încredere, cari și ei să intre în șirul de bătaie, să întregască fronturile, cum zicem noi ceice binișor ne-am îndelețnicit cu terminii tehnici ai războiului. Pe aceste persoane le-a numit apostoli și li-a dat îndrumarea: «Mergeți în toată lumea!»

Asupra acestui lucru nici se poate deschide discuție, încât cu toții știm că toți propagatorii de idei nouă își au adepții lor, școala lor, cum se zice. Și membrii școalei noi nu numai că nu stau pasivi, ci din contra, desvoaltă propagandă ce trece adese în exaltare formală. Sânt nebuni pentru ideile lor, cum nebuni erau Apostolii pentru Hristos. (Nebunia se înțelege în sens de însuflețire, nu ca scădere).

S'a putut introduce cândva, ori se poate introduce astăzi, ceva înnoire, — cât de cât reformatoare de idei ori instituții — care să nu-și aibă mucenicii ei? — Cu bună seamă, nu. Legea luptei pentru existență, care își are învingătorii și învinși, se aplică doar și ideilor ce reformează lumea, nu numai popoarelor.

Biserica noastră ortodoxă atunci a căzut pe planul al doilea de luptă, când a început a se birocratiza sau a se mecaniza, îndestulându-se cu slujbele după tipic ale preoților, și ne mai trudindu-se și cu aceia dintre fiii săi, căror și afară de tipic le mai trebuia ceva hrană sufletească. Evoluând sufletele oamenilor, era firesc să evolueze și organismul viu al bisericii, cum evoluează — să zicem — statul, care pentru toate mișcările află cadre noi în care se concentrează acele. Ce ar fi de stat, dacă nu s'ar acomoda? S'ar stânge, cum se stânge organismul omnesc ajuns la bătrânețe ce nu-i mai îngăduie nici o mișcare.

Eată de ce se cer *multe-multe înnoiri și reforme în biserică*, la care sânt a se angaja toate, dar absolut toate forțele morale din parohii, și cu ajutorul lor să se obțină renoirea religioasă a satelor și orașelor, căci singură renoirea sufletească poate scoate societatea noastră creștină din abizul moral în care a căzut.

Cadrul articolelor mele e cu mult mai strâmt, decât să poată cuprinde toate *organismele* ce ar trebui introduse la înnoirea religioasă. Atât sânt dator a spune, că nici decât nu mă gândesc la reforme, cari ar altera dogmele bisericii. Să ferească Dumnezeu biserica de atari frământări, căci destul lucru are ea cu necredincioșii și cu sectarii timpului nostru. Toată reforma la care ținesc, se reduce la înființarea de organisme sociale cu caracter bisericesc, cari în cadrul statutelor ce și le impun, servesc și scopul religios al bisericii.

Nu ar trebui să mai fie nici un sat, în care să nu se cultive muzica religioasă, care extasiază. Dar muzică în adevăratul înțeles al cuvântului. Nu ar trebui să fie sat, în care să nu se cultive cultul străbunilor, prin istorisirea faptelor lor, prin grierea mormintelor, în cari își dorm somnul de veci. Cultul acesta ține legătura sufletească între noi și antecesorii ce au părăsit lumea aceasta. Și oare grija de așezăminte sfinte ale bisericii, de cultivarea *datinelor străbune*, nu aparține și ea problemei religioase din parohii? Nutremântul religios cel mai bun pentru poporul dela sate tocmai obiceiurile sale religioase îl dau. Societățile de temperanță

(nu ale «pocăiților») sânt și ele, unde se pot înjgheba, tot atâta propte ale bisericii.

Pe unde se pot înființa tovarășile de felul acesta, viața religioasă a oamenilor ia curs nou, și încetul cu încetul trece în ogașele vechi asemănătoare perioadei prime a bisericii lui Hristos; când idealismul creștin domina sufletele și când creștinii care de care se întreceau a-și jertfi obolul său, pe altarul credinței. E prin urmare imperativă cerința a introduce astfel de însoțiri pretutindene, generalizând cât se poate de mult mișcarea ce tinde a reforma sufletele pe cale socială. Câte tovarășii de aceste sânt într'un sat și câți membri au ele, tot atâți colaboratori noi primește preotul la exercitarea misiunii sale de propagandist religios, de apostol al lui Hristos.

În ajutor, la formarea acestor organizații, au să stea toate organele de stat. E regretabil când unii funcționari comunali (să zicem medici, primari, secretari) stau pasivi față de aceste întreprinderi. Am cunoștință că chiar organele aceste, manifestă aversiune pronunțată contra preotului care le cere sprijinul la înjghebarea societăților de moralizare a poporului. Durere, sânt acum și pe satele noastre liber-cugetători, cari moralicește nu se țin obligați a servi scopuri religioase. Aceștia apoi — când ici, când colo — aruncă câte o vorbă pișcătoare la adresa preotului. Și cum vorba rea se lățește grabnic, ca buruiana otrăvicioasă, autoritatea morală a preoților din ce în ce scade. Scade cu autoritatea lor morală și însuflețirea oamenilor față de organizațiile înființate ori în înființare, și te pomenești că cuvintele destrăbănătoare prevalează și duc la nimicire și minimul ce cu mare trudă s'a zidit până aici.

Ne trebuie — după a mea părere — legi organice de stat, cari facilitează înființarea societăților cu caracter moralizator. Cu acelaș drept cu care zice statul cetățenilor săi: *Formați societăți economice*, poate zice și așa: *Formați societăți de creștere religioasă și morală!* E interes superior de stat formarea de cetățeni idealisti și morali. Aceștia sânt oameni sănătoși și capabili de muncă rodnică, sânt buni patrioți, căci dau lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și Chesarului ce este al Chesarului. Cetățenii religioși nu sânt capabili a duce la ruină nici o instituție de stat. Toate statele în care predomină curentul religios, sânt state înfloritoare. Nu așa se prezintă statele fără religie. Ideile antireligioase destramă, nu zidesc statele. Dovadă Rusia timpului nostru, pe care bolșevismul ire-

ligios a dus-o la prăpastie. Ce s'a ales din acest stat decând bolșevicii fără Dumnezeu au pus stăpânire peste el?

Chiar silind cetățenii să fie religioși statul nu le mărginește libertatea, pentru-că libertatea nu merge până la desfrâu, cum doresc unii ori alții cari tind a pescui în tulbure. Dar nu vatămă prin această măsură statul, nici confesiunile din stat. Doar toți sântem creștini. Ear morala creștină e una și aceeași la toate bisericile.

Repet deci: Și până ce s'ar aduce legile organice dacă se vor aduce cumva, cari tind a forma caracterul religios al poporului, datoria statului este a veni în ajutorul bisericilor și a le sprijini lucrarea, când pe cale socială, prin înființarea de societăți moralizatoare, vreau să regenereze viața religioasă a fiilor lor sufletești. Ar trebui dat ordin funcționarilor de stat a urmări pe toți cei ce pun pedeci persoanelor bisericesti în înființarea societăților moralizatoare. Nu numai pedeci să nu opună, ci din contră, înseși organele de stat să ia inițiativa la înființarea acestora, pe unde biserica nu dispune de organe destoinice a săvârși această muncă. Doară un duh trebuie să stăpânească cler și popor, stat și biserică, atunci când e vorba de înălțarea cetățenilor prin moralitate. Bisericile creștine, la rândul lor, datorre sânt a pași solidar în organizația religioasă a turmelor lor. Doară curente destructive ce se ivesc în societate, de-o potrivă aduc stricăciune tuturor bisericilor.

Și încă o vorbă. Cârma bisericească să întrevină tot mereu în ajutorul preoților, nu cumva să se simtă ei abandonati în apostolia ce o exercitează. Abandonarea i-ar descuraja, pe când îndemnul bun totdeauna le împrumută mult curaj.

Vom continua.

Desbaterile dela Cluj. Comitetul executiv al partidului național, împreună cu parlamentarii acestui partid, s'au întrunit Duminică și Luni la Cluj, pentru a hotărâ atitudinea lor față de noul parlament.

Ședințele au fost prezidate de dl Al. Vaida care arată că în urma accidentului întâmplat dlui Iuliu Maniu, șeful partidului nu este în situație să conducă de astădată ședințele.

A urmat vie discuție în jurul legalității parlamentului și în chestia participării parlamentarelor partidului național la desbaterile corpurilor legiuitoare.

Discuția s'a continuat a doua zi, Luni, când s'au preconizat două păreri: Una care cerea declararea pasivității și neparticipare la ședințele parlamentului; a doua părere a fost pentru a intra în parlament și a protesta împotriva sistemului de guvernare a partidului liberal. S'a ales o comisiune de 15 membri, care a redactat proiectul de rezoluțiune de următorul cuprins:

1. Se aprobă telegrama dlui Maniu către rege.
2. Se enumără apoi articolele din legea electorală din Ardeal, cari au fost călcate în alegeri.
3. Rezoluțiunea consideră Ardealul, Băntul și Maramurașul ca nefiind reprezentate în constituantă în mod legal;
4. Consideră ilegale Corpurile legiuitoare și întreaga operă ce o vor face;
5. Consideră violentarea voinței provinciilor alipite ca o călcare a pactului dela Alba Iulia. Face apel la rege pentru a găsi soluția spre a da satisfacție completă acestor provincii;

Invită parlamentarii partidului național să se ducă în Cameră și acolo să protesteze contra ilegalităților săvârșite.

Ei nu vor putea lua însă parte la lucrările Corpurilor legiuitoare și nici la desbaterile, nici la lucrările diferitelor comisii parlamentare.

În vederea participării parlamentarelor partidului național la discuția *validărilor*, se va convoca din nou comitetul executiv.

Dela alegerea de protopop al Sibiului

În sinodul protopresbiteral din 4 I. c. al protopopiatului Sibiului, cu prilejul alegerii noului protopop, pâr. *Matei Voileanu* a rostit următorul cuvânt de deschidere:

Și erau oarecari în biserica cea din Antiohia, proroci și învățători, Varnava și Simeon, și Luchie Kirineul și Manuil și Savel.

Și slujind ei Domnului, și ajunând a zis Duhul sfânt: osebiți mie pe Varnava și pe Savel la lucrul, cari i-am ales pe ei.

Atunci ajunând și rugându-se, și puindu-și pe ei mâinile, i-au slobozit.

Faptele Apostolilor XIII, 1-3.

Înalt Preasfințite Domnule Arhiepiscop și Mitropolit!

Iubiților frați, Cuvintele acestea din faptele Apostolilor le-am pus în fruntea cuvântării mele de azi, căci ele mi se par mai nimerite pentru a Vă pregăti suflaște la lucrarea, ce ne zace înainte.

Tabloul este chemat a Vă aduce aminte de locul, unde ne aflăm, de locul unde ne vom duce de aici, și de lucrarea care ne așteaptă azi. Precum noi ne aflăm în această sfântă biserică, întocmai se aflau în biserica din Antiohia proroci și învățători, între ei persoane însemnate și nouă cunoscute, între cari Varnava, Simeon și Savel.

În biserica din Antiohia au săvârșit și ei rugăciuni, au executat cântări religioase, ca și noi. Au ajunat și s'au rugat, ca și noi azi în această sfântă biserică.

Fiind postul cel mare, postul Păresimilor, care suflaște ne pregătește spre a întâmpina cu vednicie ziua cea luminată a Învierii, noi azi am celebrat liturgia înainte sfântă, întocmită de sfinții părinți pentru zilele de săptămână din acest post.

Cum pe la satele noastre nu sânt întocmite pretutindenea lucrurile de astfel, ca să se poată săvârși liturgia înainte sfântă Mercuria și Vinerea în săptămânile din acest post, poate pentru mulți dintre d-voastră a fost o plăcută surprindere și o edificare suflaștească a vedea asemenea liturgie, cu toate frumsețile ei mistice, și totodată o plăcută aducere aminte, că o ați văzut la alegerea de protopop pentru tractul Sibiului, și deci motiv, ca cu atât să fiți mai pătrunși de sfințenia actului care vă așteaptă.

În biserica din Antiohia creștinii adunați au ajunat și s'au rugat, au chemat în ajutor inspirația Duhului sfânt.

Întocmai am făcut și noi azi. În deplina cunoaștere a lucrului ce ne așteaptă, am ajunat, în decursul liturgiei, am ridicat rugăciunile noastre către atotputernicul Dumnezeu.

Cu evlavie am rostit rugăciunea dela ieșirea cu Vehodul la vecernie, și accentuez, ne-am rugat în special, ca precum tămăia din cădemiță se înalță spre cer, așa să se înalțe și glasul rugăciunii noastre. Și să nu se abată inima noastră spre cuvinte sau cugete viclene, nesincere, vremelnice, ci în toate ispitele să ne scape pe noi de vrășmașii noștri, ca să nu ne rușinăm de lucrarea noastră.

La urmă am făcut chemarea sfântului Duh.

Astfel, pregătiți suflaște, creștinii adunați în biserica din Antiohia, au fost cu cuvenita ascultare. Și Duhul sfânt a grăit: Osebiți mie pe Varnava și pe Savel la lucrul, la care i-am chemat pe ei.

Și astfel ajunând și rugându-se și punându-și mâinile pe ei, i-au slobozit.

Și acești trimiși ai Duhului sfânt au luat calea Apostoliei, și precum cântă biserica: În tot pământul a ieșit vestirea lui și la marginile lumii graiurile lor.

Și noi sântem chemați să alegem azi dintre bărbații aleși ai bisericii noastre, dintre candidații la postul de protopop al tractului Sibiului, pe aceia cari dela Duhul sfânt sânt chemați la această

FOIȘOARA

Predică

Pentru zilele de evlavie ale sfintelor Păresimi (Postul mare)

De acum veți vedea cerul deschis și îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste fiul omenesc. *Ioan 1, 51.*

Iubiți fii, — Scrie Prorocul David la cartea Psalmilor: «Cât sânt de iubite locașurile Tale, Doamne al puterilor! Dorește și se sfârșește sufletul meu spre curțile Domnului. Inima mea și trupul meu s'au bucurat de Dumnezeu cel viu». (Ps. 83, 2-3). Ear apostolul Pavel ne spune: «Cele ce ochiul nu a văzut, și urechea nu a auzit, și la inima omului nu s'au suit, — acele a pregătit Domnul celor ce-l iubesc pe Dânsul» (I. Cor. 2-9).

Amândouă graiurile Scripturii au același înțeles, pentru-că pe amândouă ni le propovăduiesc bărbații lui Dumnezeu, cari față în față au stat cu Dumnezeu, grăindu-le Dumnezeu ce trebuie să ne vestească ei nouă dela gură la gură.

Ce ne învață aceste graiuri ale Scripturii? Ne vestesc, că mare fericire aduce Dumnezeu

muritorului ce se știe ridica cu sufletul până la înălțimile tronului ceresc și în fiecare clipă a vieții sale poate sta în legătură cu Începătorul vieții. Sus, sus, în societatea Ființei prea înalte simțim adevărata mulțămire suflaștească ce nu o mai poate stângeni nimic, — nici ură, nici fărâșie, nici apucăturile meschine ale dușmanilor. Ridicându-ne suflaște până la tronul Tatălui din cer, în adevăr, nu știm ce este boala și durerea, nu purtăm în noi frica morții. Stând în fața Dumnezeirii, pare că ne cade de pe inimă ori-ce povară; ne simțim curați și nevinovați, și pedeapsa cea mare a oamenilor păcătoși — muștrarea conștiinței, — nu ne amenință, căci cel ce poate lăpăda — și pe un singur moment numai — grijile lumești, nu se poate teme de muștrarea conștiinței.

Stând în legătură cu Dumnezeu, trăim sus pe «muntele gras și netăiat» care de atâtea ori îl preamăresc cântările noastre bisericești. Ce se petrece cu noi în vârful muntelui? Ne împărțăm tot numai de plăceri. De asupra e soarele care își trimite undele sale luminoase în toate părțile. Jur de jur se înșirue copacii verzi ce desfătează ochii și inima. La picioare se așterne câmpul cu milioanele florilor ce împrăștie miros îmbătător. Aerul e plin de fremete dulci mestecate cu cântecul ciocârlilor și cu zumze-

tul vietăților ce preamăresc în graiul lor pe cel din neființă la ființă le a adus. Simte oare trupul nostru obozeală? Nu simte. Din contră numai viață, numai sănătate, numai creștere ne aduce vântulețul lin ce pune în mișcare marea de verdeață a muntelui.

Așa cresc, așa se veselesc persoanele ce se pot ridica până la Dumnezeu. Pentru-că izvorul vieții este Dumnezeu și nu poate fi nimic alta, decât viață în jurul Său.

Dar cei ce rămân jos? Sânt și pot fi tot așa de mulțămiiți cei ce nu vreau să știe nimic de Dumnezeu, cei ce petrec — cum am zice — în afunzimea văilor dela poalele munților? Hotărât nu se pot bucura de plăcerile celor din vârful poenilor. Jos în văi, bine știm, este țara negurei, fumului și pravului ce apasă pepturile și înecă resuflul. Jos e întunec, căci razele soarelui prin praf nu se pot coborâ la pământ. Jos e zăduful aerului închis și plin de molime. Jos nu dădnește pacea; jos sânt întrigile și luptele între frați, și patimile. De aceea cu drept cuvânt zicem, că jos este iadul cu toți demonii săi. Cei de jos nu caută fericirea lor în liniștea suflaștească, în curățenie, ca cei ce petrec cu Dumnezeu. Pe cei de jos îi îmboldește pofta cea rea, cum și aerul de jos este stricat. Cei de jos deci își caută fericirile în îmbuibarea tru-

lucrare, la această Apostolie, la lățirea cuvântului lui Dumnezeu în cercuri mai largi; la propagandă pentru binele bisericii pe teren mai întins, cu acea căldură, cu acea dragoste, cu acel foc sacru cu care o au făcut cei trimiși din Antiohia.

V'am improspetat acest măreț tablou din viața primilor creștini, v'am dat ca model de bunăînțelegere și de inspirație pe creștinii adunați în biserica din Antiohia, și candidaților la postul de protopop le-am pus ca model viața creștinilor din veacul prim al creștinătății și în special în privința propagandei, le-am atras atenția la Apostolul Pavel, marele apostol al neamurilor.

Protopopul, care va fi chemat de Duhul sfânt, să fie ales, trimis aici, protopopul, peste care arhiereul își va pune mâinile la actul chirotesiei, bărbatul trimis de noi, fraților, aflat de bun și potrivit pentru Sibiu și pentru amvonul din biserica catedrală, pentru propagandă ce ne așteaptă în biserica cea mare ortodoxă din România întregită, bărbatul acela va trebui să judece cu maturitate și serios asupra actului de odinioară din Antiohia care vi l-am prezentat în acest tablou.

Precum odinioară o propagandă înfocată a apostolului Pavel a dus la izbândă învățăturile Mântuitorului Hristos, asemenea o propagandă inspirată, o activitate neobosită va trebui să scuture indiferențismul de azi; și să regenereze biserica noastră, pentru a ajunge la scopurile designate de Mântuitorul.

Aș vrea să văd o viață nouă, un avânt nou, inspirație, propagandă înfocată, ca în primii secolii a erei creștine.

Aș vrea să vă fac să credeți că noi sântem în acel stadiu în care era poporul evreesc, când a intrat în Canaan. Era numai la începutul începuturilor, trebuia recucerită patria de odinioară.

Și noi sântem la început. Ceea ce veacuri dearândul au ruinat, noi trebuie să refacem; ceea ce veacuri nouă nefavorabile, au rupt din trupul bisericii noastre, noi trebuie să recucerim. Lucrarea aceasta trebuie să o facem toți și să o facă preoțimea noastră, satele noastre sub conducerea și sub propagandă inițiată, organizată, condusă din centru prin protopop.

Apostolia aceasta ne așteaptă pe toți pentru binele moral al poporului nostru, pentru cultivarea și ținerea în curățenie a sufletului poporului și pentru a da bisericii noastre decorul, la care o cheamă înalta ei misiune.

Părinții noștri au fost tari în credință, nici ispitele, nici momelile, nici prigonirile, nici tunurile, nici temnița, nu i-au putut deslipi de orânduile bisericii ortodoxe. Să recucerim ceea ce ni s'a luat, să recucerim ceea ce am pierdut în cursul veacurilor vitrege, să recucerim acum când bunul Dumnezeu a trimis mântuire poporului său. Spre a provoca un nou curent, spre a produce nou duh de viață făcător ne trebuie o prefacere, o schimbare în cugetarea noastră, în apăsarea misiunii noastre, în fericita eră de azi, ce ni-a fost hărăzită.

pului. Și știm că îmbuibările, dacă aduc cumva ceva desfătare omului, numai pentru scurt timp pot fi numite plăceri. Locul lor — nu preste mult — îl iau durerile, năcazurile și fel de fel de boale.

Doar cupa îmbuibărilor nici când nu conține apa curată și răcoritoare, ce ni-o dă muntele. În cupa îmbuibărilor se află adunată otrava puternică, ce sufletul îl nimicește la moment, ear la rădăcina sănătății trupului roade incetul pe incetul, până ce trebuie să se răstoarne omul cum se răstoarnă copacul atins de putreziciune.

Mă veți aproba, după aceste, ca să vă strig cu cântarea antifonului: Spre cer ridic ochii inimii mele la Tine, Mântuitorule! Ridicați sus inimile voastre! Înălțați-vă! Părăsiți roțiul patimilor și al nenumăratelor fărâdelegi! Înălțați-vă ca să puteți afla vindecare și trupurilor, și sufletelor voastre!

Dar aud par'că pe unii zicându-și în gând: «Prietenii am, eu nu mă pot desface de ei! Cu multe afaceri sânt cuprins aici jos — și nu le pot părăsi! Ba și de aș vrea să urmez chemarea de înălțare, lanțurile patimilor ce-mi împrejmuie trupul sânt atât de puternice, că nici cum nu le mai pot rupe!»

(Va urma)

Creșterea aceasta este misiunea preoțimii noastre sub o nouă conducere inspirată de Evangelia Mântuitorului. La aceasta punem noi o părticică prin alegerea de azi.

Osebiți mie, zice Duhul sfânt, osebiți mie pe Varnava și pe Savel în lucrul la care i-am chemat pe ei.

Osebiți mie zice azi glasul meu, osebiți pe bărbații pe cari să i punem la lucrul la care sânt chemați. Osebiți mie zice autoritatea bisericească pe bărbații cari ca și cei inspirați de biserica din Antiohia, să plece la propagandă pentru binele bisericii, la propagandă cu răvna, cu dragostea, cu înflăcărea, cu care au plecat trimișii bisericii din Antiohia.

Inspiră ne, Doamne, în lucrarea noastră, ca să facem lucru bun, plăcut și folositor bisericii și neamului nostru. Împărate ceresc, Duhul adevărului, vino și te sălășluiește în inimile noastre și ne curățește de tot ce e lumesc. Pătrunde cu frica ta trupurile noastre, luminează-ne în ceasul acesta, căci cu frică sfăm înaintea ta. Biserica noastră cere dela noi un conducător, care să fie pătruns de măreția zilelor noastre și de problemele grele ale bisericii.

Inspiră ne, Doamne, în lucrarea noastră, ca să putem zice și noi ca odinioară apostolii: Păruți s'a Duhului și nouă, că adunați aici în biserica ta, am ales și am trimis la propagandă bărbați cari și-au dat sufletele pentru numele Domnului nostru Isus Hristos. Amin.

Ne-au sosit recruții

Ei sânt fiii liberi ai unui neam liber, cari și-au părăsit vetrele, ca să-și facă datoria față de țară și capul ei încoronat. Sânt urmașii și frații acelor viteji, cari au făurit țara românească de astăzi, și s'au adunat în cazarmă să învețe arta militară, prin care să apere și țină intactă moșia strămoșească!

Onoare lor! Onoare li se cuvine acestor cetățeni voinici, cari răspunzând la chemarea patriei lor, aleargă veseli sub drapel, să și adape sufletul din izvorul energiilor și virtuților ostășești; din stropii căroră își vor răcori sufletul în arșița luptelor de mâne.

Sânt veseli cu toții și cum stau abia de două-trei zile îmbrăcați în uniforma armatei române, ochii le radiază de bucurie juvenilă împreună cu o vădită încredere în puterea lor de tineri cuminți și conștii de valoarea ce o reprezintă.

Sânt chipeși și mândri, iubii noștri oasepeți. Mi-e drag să-i privesc și sufletul mi se umple de-o nemărginită duiosie când stau în mijlocul acestor viitori apărători a pământului românesc! Atrăgătorul tablou ce ni-l oferă azi cazarmile nouă, educatorilor acestor tineri frumoși, ne dau forțe nouă de muncă, ear dorul de a le sta întru ajutor ne face să ne apropiem de ei cu inima curată de frați, căroră soarta ni-a hărăzit fericirea să fim dascălii ostașului român.

Vorbă și cântec românesc răsună pretutindenea. Îți pare că stai înaintea unei uriașe nunți, unde nuntașii se pregătesc cu zor pentru veselie.

Flăcăii, consătenii, apoi cunoscuții aceluiaș ținut, cari au copilarit la olaltă, stau în cete îmbrățișați și își ghicește fiecare dintre armele așezate la perete pe a lui.

Ochii multora sânt lung timp ațintiți la tablourile eroice, cari reprezintă bătălii și asalturi și sufletul lor setos de-a ști și auzi scena fixată pe pânză, ascultă cu o copilărească dragoste cuvintele explicatoare ale dlui caporal, care cu aer de erou le povestește scumpilor naivi momente din zilele războiului trecut.

Voia bună și veselia abia cătră seară mai încetează, când pe multe din fețele de peste zi vesele încep a se ivi contururile dorului de casă, a dorului după boulenii și vitele părăsite. Sânt suflete mai sentimentale aceștia, căroră noi ca să le spulberăm undele durerii, trebuie să le oferim interesul și iubirea noastră, drept recompensă pentru jertfa lor depusă pe altarul oștirii.

Rolul ofițerului în mijlocul recruților de astăzi este înzecit mai greu decât dinaintea războiului. Duhul vremii a schimbat mentalitatea și aspirațiunile sufletului mulțimii, făcându-i mai susceptibili mai nervoși mai hărăgoși pe aceia căroră sântem chemați a le da o educație militară de model.

Pe ostașul zilei de azi și de mâne, ca să-l faci capabil, ca în ora încercărilor să se jertfească pentru onoarea steagului, trebuie să l câștigi și legi de tine cu lanțul puternic al convingerii și calitățile superioare ale caracterului de ofițer. La ordin nimeni nu va mai muri în viitoarele răboaie; din convingere însă milioane își vor jertfi viața pe altarul țării. Faceți deci din fiecare recrut, din fiecare ostaș, soldat convins de chemarea și datorințele lui. Acest lucru îl veți ajunge câștigându-le și cucerindu le sufletul recruților voștri pentru idealul ce-l urmăriți.

Rățiunea de multe-ori cade pe planul al doilea în decursul activității voastre de educatori, știut fiind că stimulentele masselor în cele mai multe cazuri este sentimentul și nu rațiunea.

Întăriți deci forța morală a recruților, căci această forță le va servi de pedestal solid, pe care stând soldatul înzestrat cu suflet puternic va porni fără frică în hora morții la asalt!

Caută să ridici prin personalitatea ta pe subalternul, menajându-i demnitatea de om cetățean și ostaș. Caută să-i cunoști aspirațiunile, dorurile și durerile recrutului, pe cari satisfacăndu-le, l ai legat de tine, cu legătura indestructibilă a camaraderiei, forță, de care depinde soarta armatei noastre de mâne.

Cu cât vei impune recrutului de azi, eroului de mâne, prin interesul ce l arăți față de toate fazele vieții lui de ostaș, cu cât vei ști să intri în sufletul lui prin cultură și dragoste manifestată față de el, față de cei de-a casă ai săi, față de obiceiurile lui, — cu atât vei deveni omul iubit al lui, pe care el îl va urma prin foc și apă la ori-ce moment.

Duritatea și îngâmfarea să o eliminați din dicționarul vieții voastre din cazarmă, pentru că, prin duritate și îngâmfare atrofiați sufletul și sentimentele mai fine ale recrutului, iar dintr'un om cu sentimente tâmpite, ostaș capabil de-a aduce jertfe pentru țară și tron nici când nu se va putea forma.

Faceți plăcută viața recruților voștri în cazarmă și afară de cazarmă. Căutați ca prin continuă lărgire a orizontului cunoștințelor nouă să abateți cugetele recruților dela visurile copilăriei lor, cari îngreunează munca de educatori. Prin continu petrecere în mijlocul lor, zăvorți-le creierul de or-ce impresii rele și aceasta cu un tact propriu omului superior, și veți observa, cum văzând cu ochii din recruții timizi de azi ai format vitejii de mâne.

Ni-au sosit recruții, și acești recruți sânt frați ai noștri, pentru soarta și educația căroră înaintea țării și lui Dumnezeu noi o să răspundem.

Preot cap. I. Dăncilă

Știrile zilei

Educație fizică. Am anunțat că Societatea profesorilor și profesoarelor de gimnastică din țară își ține al doilea congres în 9 și 10 April în Sibiu. În 9 April, ora 9 a. m. congresiștii și congresistele se întrunesc în sala prefecturii spre a merge în corpore la catedrală și a asista la sf. liturghie. Urmează apoi adunarea în care se va face dare de seamă despre activitatea societății în 1921/22, propuneri și hotărâri. După amiază se continuă ședințele, precum și în ziua următoare cu discuțiuni și conferințe, ear la urmă întrunire colegială festivă. În 11 April: Excursiuni în împrejurimile Sibiului. Pentru a se hotărâ la timp cele necesare pentru călătorie, locuință și hrană, profesorii și profesoarele din Bănat și Ardeal sânt rugați să se adreseze de timpuriu dlui C. M. Ionescu, Sibiu, strada Bisericii 6.

Anunț. Intocmirea listei pentru împroprietărire a orașului Sibiu se urmează prin cele 3 comitete locale în timpul dela 21 până la 31 Martie 1922. Acei cari pretind să fie împărtașiți cu pământ, în baza legii pentru reforma agrară, vor înainta cererea lor, în scris sau verbal, în acest termen, în zilele de lucru, în orele dela 8—12 a. m. la consiliul orașenesc (primărie, str. Mitropoliei No. 2 sala de ședințe), cu înaintarea documentelor pentru dovedirea serviciilor lor de război, a invalidității sau a altei situații. Se observă, ca lista întocmită în anul trecut pentru reforma agrară, nu este valabilă, prin urmare toți pretendenții de pământ să se anunțe din nou.

Consiliul orașenesc.

